

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmmma Totivs Theologiæ S. Thomæ Aqvinatis, Doctoris Angelici Ordinis Prædicatorum

Tertiæ Partis Volumen Secundum

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Romæ, 1619

Vtru[m] mali peccent dispensando sacramenta? 6

urn:nbn:de:hbz:466:1-38725

recipiant: quia, vt dicitur primæ Ioan. 2. Qui non diligit, manet in morte. Poteft autem aliquis operari per instrumentum carens vita, & à fe fe paratum, quantum ad corporis vnionem, dummodo fit coniunctum per quamdam motionem: aliter enim operatur artifex per manum, & aliter per securim. Sic igitur Christus operatur in sacramentis, & per bonos, tamquam per membra viuentia, & per malos, tamquam per instrumenta carentia vita.

Ad tertium dicendum, quòd aliquid est debitum esse in sacramento dupliciter. Vno modo sicut existens de necessitate sacramenti, quod quidem si desit, non perficitur sacramentum: sicut si desit debita forma, vel debita materia. Alio modo est aliquid debitum esse in sacramento secundum quamdam decentiam: & hoc modo debitum est, vt ministri sacramentorum sint boni.

ARTIC. VI.

Vtrum mali ministrantes sacramenta, peccent? 355

AD sextum sic proceditur. Videtur, quòd mali ministrantes sacramenta, non peccent. Sicut enim ministratur Deo in sacramentis, ita per opera charitatis. Vnde dicitur Heb. ult. Beneficentiæ & communionis nolite obliuisci: talibus enim hostijs promeretur Deus. Sed mali non peccant si ministrent Deo in operibus charitatis, quinimmò hoc est eis consulendum: secundum illud Daniel. 4. Consilium meum tibi placeat, peccata tua elemosynis redime. Ergo videtur, quòd mali non peccent sacramenta ministrando.

4. di. 5. q.
2. a. 2. q.
4 cor. &
di. 19. q.
2. art. 2.
co. & di.
24. q. 1.
a. 2. q. 1.
& a. 3. q.
1. & 5.

¶ 2 Præterea, Quicumque communicat alicui in peccato, etiam ipse est reus peccati, secundum illud Roman. 1. Digni sunt morte, non solum qui peccata faciunt, sed etiam qui consentiunt facientibus. Sed si mali ministri peccent, sacramenta ministrando, illi qui ab eis sacramenta recipiunt, eis in peccato communicant. Ergo etiam ipsi peccarent: quod videtur inconueniens.

¶ 3 Præ-

¶ 3 Præterea. Nullus videtur esse perplexus: quia sic homo cogereetur desperare, quasi non potens peccatum euadere. Sed si mali peccarent, sacramenta tradendo, essent perplexi: quia etiam quandoque peccarent, si sacramenta non traderent: puta, cum eis ex officio incumbit necessitas (dicitur enim 1. Corin. 9. Væ mihi si non euangelizauero, necessitas enim mihi incumbit.) quandoque etiam propter periculum: sicut si puer in periculo mortis existens, offeratur alicui peccatori baptizandus. Ergo videtur, quod mali non peccent, sacramenta ministrando.

*declinan
do ad f.
* est ep.
8. q. 1. ip.
debra.
trudit hi
sior parū
ante me.*

SED contra est, quod Dion. dicit 1. cap. eccl. Hierarch. † quod malis non est fas nec tangere symbola, id est sacramentalia signa. Et in epistola ad Demophylum * dicit, Talis, scilicet peccator, audax videtur, sacerdotalibus manum apponens: & non timet neque verescundatur, diuina præter diuinitatem exequens, & Deum putans ignorare quæ ipse in semetipso cognouit, & decipere existimat falso nomine Patrem ab ipso appellatum, & audet immundas infamias (non dicam orationes) super diuina signa Christiformiter enuntiare.

*† c. 2. &
6. haberi
potest. &
li. 3. c. 7.
10. 5.
* a præc.
ad 3.*

RESPONDEO dicendum, quod aliquis in agendo peccat ex hoc quod operatur non secundum, quod oportet, vt patet per Philosophum in lib. 2. † ethic. Dicitur est * autem conueniens esse, vt sacramentorum ministri sint iusti: quia ministri debent Domino conformari, secundum illud Leuit. 19. Sancti eritis, quoniam ego sanctus sum: & Ecclesiastici 10. Secundum iudicem populi, sic & ministri eius. Et ideo non est dubium, quin mali exhibentes se ministros Dei, & Ecclesiæ in dispensatione sacramentorum, peccent. Et quia hoc peccatum pertinet ad irreuerentiam Dei, & contaminationem sacramentorum, quantum est ex parte ipsius peccatoris (licet sacramenta secundum seipsa incontaminabilia sint) consequens est, quod tale peccatum ex genere suo sit mortale.

Ad

Ad primum ergo dicendum, quod opera charitatis non sunt aliqua consecratione sanctificata, sed ipsa pertinent ad iustitiæ sanctitatem, sicut quædam iustitiæ partes: & ideo homo qui se exhibet Deo ministrum in operibus charitatis, si sit iustus, amplius sanctificatur: si vero sit peccator, per hoc ad sanctitatem disponitur. Sed sacramenta in seipsis sanctificationem quandam habent per mysticam consecrationem: & ideo præexigitur in ministro sanctitas iustitiæ, ut congruat suo ministerio. Et ideo incongrue agit & peccat, si in peccato existens ad tale ministerium accedat.

Ad secundum dicendum, quod ille qui ad sacramenta accedit, suscipit sacramenta a ministro Ecclesiæ, non in quantum est talis persona, sed in quantum est minister Ecclesiæ. Et ideo quamdiu ab Ecclesiâ toleratur in ministerio, ille qui ab eo suscipit sacramentum, non communicat peccato eius: sed communicat Ecclesiæ, quæ eum tanquam ministrum exhibet. Si vero ab Ecclesiâ non toleratur (puta, cum degradatur, vel excommunicatur, vel suspenditur) peccat qui ab eo accipit sacramentum; quia, communicat peccato ipsius.

Ad tertium dicendum, quod ille qui est in peccato mortali, non est perplexus simpliciter, si ex officio ei incumbat sacramenta dispensare: quia potest pœnitere de peccato, & licite ministrare. Non est autem inconueniens, quod sit perplexus, supposito quodam, scilicet quod velit remanere in peccato. In articulo tamen necessitatis non peccaret baptizando, in casu in quo etiam posset laicus baptizare: sic enim patet, quod non exhiberet se ministrum Ecclesiæ, sed subueniret necessitatem patienti. Secus est autem in alijs sacramentis, quæ non sunt tantæ necessitatis, sicut baptismus: ut infra patebit.*

967. 2. 3
64.